

Alvorens over te gaan tot de volvoering van den eigenlijken last in deze ure, de overdracht van het Rectoraat, heb ik mij te kwijten van de traditioneele taak, met een enkelen trek de geschiedenis van het afgelopen academiejaar U voor oogen te stellen. Een taak, droever dan voor een mijner voorgangers. Wanneer we ons de verwoestingen indenken, die over onze Universiteit zouden zijn gekomen, indien het oorlogsvuur ook op onze erve ware overgeslagen, mogen wij zeker God danken, die door het zwaard ons nog niet verteerde. En dat het ongerief der mobilisatie ook dit jaar storend inwerkte op den gang van het universitaire leven, mag niet worden genoemd tegenover hetgeen de oorlog elders der wetenschap aan veelbelovende krachten ontwrong. Doch, zoo al niet gewelddadig, de Dood naderde ons onverbiddelijk, en zoo al niet van de jongeren onder ons, eischte hij van de ouderen op van het beste wat ons was geschonken, en zware rouw is gekomen over onze School. Ons hart is van onze dooden vervuld en hun gedachtenis bij U op te wekken is een droeve taak.

Niettemin — en daarmee wil ik beginnen — als tusschen de graven door bleef onze Universiteit den weg van haar leven aan Gods hand bewandelen.

In den kring onzer studenten openbaarde zich dit leven in de gewone wisseling van komen en gaan. Tijdens mijn rectoraat werden gerecenseerd 155 studenten, van wie 73 theologen, 53 juristen, 22 literatoren, 7 medici. Ingeschreven werden 32 studenten, en wel 13 theologen, 11 juristen, 3 lite-